

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **L. R.**
bytem

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, PO Box 220, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2019, č. j. KUZZL-42899/2019,
sp. zn. KUSP-42899/2019/DOP/Gr,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podle správních orgánů otevřel dveře svého zaparkovaného vozu do jízdy jiného vozu, který právě parkoval vedle něj. Způsobil tím hmotnou škodu. Podle žalobce nehoda ovšem proběhla jinak. Řidička příjezdějícího vozu přehlédla, že měl dveře (po)otevřené a vlastní vinou do nich narazila. Správní orgány mu ovšem neuvěřily a shledaly jeho vinu z přestupku. Krajský soud musel nyní posoudit, zda zjistily skutkový stav v nezbytném rozsahu a spolehlivě.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Dne 4. 5. 2018 v 17:45 se na parkovišti u mateřské školy na ulici Mlýnské ve Zlíně-Malenovicích stala nehoda. Podle oznámení přestupku od policie měl žalobce po zaparkování svého vozidla na kolmém parkovacím stání otevřít levé přední dveře v době, kdy na přilehlé parkovací stání nalevo od něj přijížděla řidička, kterou tím ohrozil. Došlo ke střetu levých předních dveří vozidla žalobce s pravou boční částí karoserie vozidla řidičky. Vznikla tím hmotná škoda na vozidlech ve výši 20.000 Kč. Žalobce nesouhlasil, že by nehodu zavinil. Příčinou dopravní nehody podle něj mohl být pohyb psa ve vozidle řidičky. Obezřetnost žalobce při vystupování byla maximální.
3. Dne 1. 8. 2018 se ve věci konalo ústní jednání u Magistrátu města Zlín („magistrát“). Magistrát během něj provedl listinné důkazy a fotodokumentaci následků nehody. Žalobce vypověděl, že přijel na parkoviště a postavil se na vymezené místo. Zastavil tak, aby nenarazil na obrubník přední částí svého vozidla. Po nárazu k tomu tak jako tak došlo. Řidička se plně nevěnovala řízení kvůli psovi, který jí zastínil výhled. Žalobce po nárazu viděl v prostoru mezi ním a řidičkou jeho tlamu. Policisté se po nehodě nezabývali otázkou, jakou rychlostí řidička na parkovací místo vjela. Žalobce na otázku správního orgánu odhadl, že řidička vjela na parkovací místo rychlostí asi 30 km/h. Na daném místě stál asi pět minut. Vozidlo poprvé zaregistroval po nárazu. Díval se předtím do zrcátek a kontroloval okolí, ale žádné vozidlo neviděl. Řidička přijela zezadu a najela do parkovacího stání v přímém směru své jízdy. Žalobce neotevřel dveře naplno, pouze je pootevřel a hned došlo k nárazu do dveří. Pootevřel je tak, že křídlem dveří nepřesáhl do vedlejšího parkovacího stání. Žalobce protokol s touto jeho výpovědí podepsal.
4. Následně vypovídala řidička. Na parkovací místo přijížděla z ulice Mlýnská. Jezdí tam často a zná místní poměry. Jako vždy chtěla zaparkovat na místě, které se nachází v přímém směru její jízdy. U knihovny vyřadila rychlost a jela na neutrál. Pomalu dojížděla a dobrzdňovala. Mohla k parkovišti přejíždět rychlostí do 10 km/h. Viděla na parkovišti stát nějaké vozidlo. Rozhodla se zaparkovat nalevo od něj. V okamžiku, kdy už byla najetá do parkovacího stání, se otevřely levé přední dveře vozidla a ona do nich pravou přední částí svého vozidla narazila. Nestihla nijak reagovat. Hned šlápla na brzdu, ale nárazu nestihla zabránit. Nejela rychle, protože zastavovala. Dále za parkovacím stáním je hned plot školky. Na zadním sedadle uprostřed jejího vozidla byl rotvajler. Měl přes hrudník stroj certifikovaný na převoz psa ve vozidle. Mohl se pohybovat pouze na zadním sedadle doleva nebo doprava. Dopředu se pohnout nemohl. Zůstal připoutaný až do momentu, než přišel přítel řidičky, kterému po nárazu volala. Policii volala ona, protože se neshodli se žalobcem na zavinění nehody. V moment otevření dveří byla už asi z 80 % vjetá do parkovacího místa. Na dotazy žalobce řidička uvedla, že hlava psa byla vedle její hlavy, protože je to velký pes. K její hlavě mohl hlavu natáhnout, pokud vzadu seděl. Jinak se mohl pohybovat jen na zadních sedadlech. Brzdnou dráhu policisté nezjišťovali, protože řidička jela pomalu. Žalobce vyslovil svůj nesouhlas s výpovědí řidičky.
5. Magistrát rozhodnutím ze dne 27. 5. 2019, č. j. MMZL 041106/2019, sp. zn. MMZL-069877/2018-MS-PŘ-OOSA-2888/2018 („rozhodnutí magistrátu“), shledal žalobcem vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Otevřením dveří a

ohrožením řidičky s následkem způsobení hmotné škody na obou vozidlech porušil § 26 odst. 1 zákona o silničním provozu. Uložil mu za to pokutu ve výši 1.600 Kč. Magistrát vyšel z fotodokumentace pořízené policisty, protokolu o události v silničním provozu a svědecké výpovědi řidičky. Vozidlo žalobce se nacházelo v přímém směru s příjezdovou komunikací. Po této komunikaci přijížděla řidička, která taktéž v přímém směru najela na parkovací místo vlevo od žalobce. Vjela na jeho střed, nikoliv k jeho okraji. Rychlost musela přizpůsobit stavebně-technickému řešení parkovacího stání zakončeného betonovým obrubníkem, drátěným plotem a travním porostem. Nejistily se brzdné stopy, které by svědčily o brždění řidičky. Z toho plyne, že vjížděla na parkovací stání přiměřenou rychlostí. Musela brát ohled i na psa.

6. Z fotodokumentace plynulo, že nedošlo k přímému nárazu do dveří, ale k zachycení o hranu jejich křídla. Nasvědčovaly tomu otěry barvy laku dveří na pravém předním blatníku a pravém předním kole vozidla řidičky. Z výpovědi žalobce nevyplývá, že by dveře otevřel dříve, než řidička začala vjíždět na parkovací místo. S manévrem otvírání začal v momentě, kdy řidička vjela do parkovacího stání a těsně překrývala svým vozidlem prostor pro otevření dveří. Dveře vozidla žalobce přesahovaly své parkovací místo. Odpovídalo tomu postavení vozidel. Fotodokumentace ukazuje, že se dveře vklínily do pravého předního blatníku vozidla řidičky, která si ponechala dostatečnou vzdálenost. Pokud by žalobcem otevřené dveře nepřesahovaly do vedlejšího parkovacího místa, nemohlo by ke střetu dojít. Žalobce zjištěnou pozici obou vozidel nerozporoval. Pokud by žalobce měl dveře otevřené v době nájezdu řidičky na parkovací místo, ve vlastním zájmu by se jim vyhnula a najela si více vlevo. Nic jí v tom nebránilo. Tvrzení žalobce nevylučují připoutání psa v postroji na zadním sedadle. Výpověď řidičky magistrát vyhodnotil jako věrohodnou, logickou a technicky přijatelnou.
7. Žalobce se odvolal. Namítal, že v protokolu o ústním jednání přehlédl slova o nárazu hned, resp. bezprostředně po otevření dveří. Stakovou verzi nesouhlasil a odkazoval na vysvětlení podané hned po nehodě. Nesouhlasil, že by otevřel dveře do prostoru jízdy parkující řidičky. Dveře již měl přitěvněné na první západku delší dobu před nárazem. Hned po nehodě policistům řekl, že k nárazu došlo v řádu sekund, což odporuje citaci jeho slov v protokolu o ústním jednání. Během nárazu byl právě otočený ve směru k sedadlu spolujezdce, kde měl batoh. Otočil se zpět až po nárazu. Viděl pak v kabině vozu řidičky hlavu psa. Řidička jela nepřiměřenou rychlostí. Pokud by řidička jela opravdu pomalu, zabrzdlila by dříve než před obrubníkem. Jestliže řidička tvrdila, že byla ve 4/5 parkovacího stání, nemohly by se dveře auta žalobce dostat před její auto. Podle žalobce řidička vygenerovala průvan, který otevřel dveře na dostatečnou vzdálenost, aby se chytily o pravý nárazník vozidla řidičky. Fixátor poloh trpěl opotřebením. Dodával, že řidičce mohl ve výhledu na přitěvněné dveře bránit pes.
8. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 7. 2019, č. j. KUZZL-42899/2019, sp. zn. KUSP-42899/2019/DOP/Gr („rozhodnutí žalovaného“), změnil první větu výroku o vině rozhodnutí magistrátu a ve zbytku jej potvrdil. K námitce poukazující na rychlost řidičky uvedl, že pokud žalobce nezajistil vozidlo proti pohybu parkovací brzdou či zařazeným rychlostním stupněm, pak nebylo třeba velké kinetické energie k posunutí malého lehkého vozidla. Pokud by jej žalobce zajistil, pak nemohlo dojít k takovému posunu vozidla. Na vozidle by zůstaly stopy, které se nezjistily. Žalovaný zdůraznil, že podle § 26 odst. 1

zákona o silničním provozu nelze při otevírání dveří ohrozit bezpečnost nastupujících, vystupujících osob ani jiných účastníků provozu. Policisté se rychlostí nezabývali, protože nebyla příčinou nehody a neměla na ni vliv. I kdyby měla řidička hlavu psa vedle své hlavy, nebránilo by jí to výhledu vpřed a vpravo šikmo, tedy do míst, kam zajížděla. Pokud žalobce těsně před otevřením dveří neviděl řidičku v zrcátkách, lze to vysvětlit tzv. mrtvým úhlem. Měl také otočit hlavu a vyloučit, aby vozidlo vjíždějící na parkoviště bylo v mrtvém úhlu. Žalobce tím řidičce vytvořil náhlou a neočekávanou překážku.

9. Pokud žalobce namítá, že své dveře jen pootevřel, ke střetu by nedošlo. Mezera mezi vozidly činila 97 cm. Charakter otěru na blatníku vozidla řidičky, vzdálenost mezi vozidly a stupeň poškození jasně ukazují na střet vozidla s plně otevřenými dveřmi, resp. s jejich hranou. Dveře musely zasahovat do místa, na které zajížděla řidička. Žalobce přiznal, že otevřel dveře bezprostředně před střetem i při podání vysvětlení policistovi po nehodě. Pokud měl dveře déle otevřené, jistě by to řekl na místě policistovi a při ústním jednání. Žalovaný vysvětluje, proč také neuvěřil verzi o otočení se na místo spolujezdce či průvanu, který by dveře otevřel. Žalobce nekonzistentně buď tvrdí, že dveře otevřel právě průvan, nebo tvrdí, že je měl jen pootevřené.

III. Obsah žaloby

10. Žalobce namítá, že řidička prudce vjela do sousedního parkovacího stání. Měla v autě velkého psa, jehož hlava jí překážela ve výhledu. Proto nezaregistrovala jeho pootevřené dveře. Rozhodnutí magistrátu ignoruje věci, které žalobce řekl. Ke srážce nedošlo bezprostředně po otevření dveří, ale v průběhu řádů (desítek) sekund. Při příjezdu řidičky již měl dveře viditelně přiotevřené. Řidička měla svou jízdu přizpůsobit. Žalovaný odkazuje na slova žalobce sdělené policii, že došlo k nárazu hned po pootevření dveří. Jde pouze o část výpovědi. Vynechal tu část, kde žalobce tvrdí, že mezi nárazem a pootevřením dveří uběhla doba v řádu sekund. Kdyby si žalobce uvědomil rozdíl mezi jeho výpovědí a jejím zápisem, hned by ji upravil. Že se ve výpovědi uvádí něco, co žalobce neřekl, se dověděl až z rozhodnutí magistrátu.
11. Žalobce pak podává svoji verzi skutkového dění. Vychází ze svých výpočtů, svého šetření na místě a fotodokumentace ve spise, kterou označuje za nedostatečnou. Auto řidičky podle něj nejelo s rovně natočenými koly, ani kolmo k obrubníku. Nenarazila do plně otevřených dveří. Reakční doba řidiče se pohybuje od 0,3 do jedné sekundy. Žalobce při výpočtech zvolil 0,4 vteřiny, protože řidička sama uvedla, že o přítomném autu věděla a brzdila už při dojíždění na parkoviště. Aby došlo k otevření dveří, aniž by řidička stačila zareagovat, muselo by se tak stát pod její reakční dobou. Tomu neodpovídá rychlost, jakou by žalobce musel otevřít dveře. Označuje za nemyslitelné, že řidička zaregistrovala dveře, až při jejich úplném otevření. Pokud jí tedy nepřekážel pes. Zda jej řidička uvázala nebo ne, jsou pouze její tvrzení. Po nehodě jej odvedl přítel řidičky. Žalobce se ptá, proč nezůstal na místě za účelem posouzení pozice, ve které se mohl vyskytovat, a proč policie nepožadovala, aby se vrátil.
12. Žalobce upozornil na chybnost screenshotu v rozhodnutí žalovaného. Srážka se stala o jedno stání více vlevo. Trajektorie vozidla řidičky musela být složitější, než jak ji popisují správní orgány. Parkovací místo není v ose ulice Mlýnská a auto řidičky ani nestojí kolmo k obrubníku. Žalobce neporozuměl, proč by jeho vůz musel zanechat stopy po

pneumatikách při vynuceném posunu. Zařadil první rychlostní stupeň bez ruční brzdy. Auto se proto mohlo posunout bez zanechání brzdných stop. Tvzení, že rychlost neměla vliv na průběh nehody, žalobce označuje za zcestné. Nepřiměřená rychlost řidičky jí nedovolila zareagovat dříve na pootevřené dveře. Zastavila těsně před obrubníkem, kde by zastavila, i kdyby k žádné srážce nedošlo. Buď tedy srážku s dveřmi ignorovala. Nebo jela tak rychle, že nemohla více brzdít a zastavit dříve. Řidička musela vidět otevírání dveří dříve, než se jí objevily před autem. Pohyb mohla zaznamenat již při částečném přotevření dveří.

13. Žalobce pak upozorňuje na faktickou chybu, že mezera mezi auty v místě dveří činila 87 cm, nikoliv 97 cm. Při této vzdálenosti by ke srážce nemohlo dojít. Řidička také narazila do dveří auta žalobce svou pravou stranou, nikoliv levou. Podle řidičky se dveře otevřely, jakmile byla z 80 % na parkovacím místě. Při plném otevření dveří je jejich hranice od obrubníku ve vzdálenosti 70 %. Srážka nastala při menším otevření. Dveře mohl z pootevření do plného otevření posunout silný průvan. Žalovaný nepřipouští, že dveře mohly být přotevřené a řidička do nich narazila svojí nepozorností. V celém rozhodnutí není jediný důkaz, že jediná správná verze najíždění řidičky je ve směru osy parkovacího místa. Žalovaný se snaží vytvořit dojem, že si žalobce protiřečí. Žalobce také dodával, že řidička mohla při příjezdu na parkoviště telefonovat. Policie to nevzala v potaz.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Podle žalovaného žalobce argumentuje technickými závěry, které ničím nepodkládá. Souhlasit lze jen se závěrem, že vozidlo řidičky není zcela rovnoběžně s hranou dlaždic. Rozdíl je ovšem tak minimální, že na celkové závěry žalovaného nemá vliv. Do doby reakce se pak započítává jak reakce řidiče, tak náběh brzd. K přítomnosti psa žalovaný odkazuje na slova řidičky, že jí ze zadního sedadla ve výhledu nebránil. Prokazuje to i fotodokumentace zadního sedadla s částí zádržného systému. Není pak technicky přijatelné, aby řidička najela na parkoviště rychlostí 30 km/h a zastavila, aniž by vznikly blokové stopy. Žalobce správně poukazoval na chybně uvedenou vzdálenost mezi auty, což ovšem nic nemění na tom, že hrana dveří musela být v prostoru parkovacího místa řidičky. K námitce nesprávného uvedení strany střetu žalovaný uvádí, že popisoval poškození při pohledu na vozidlo zepředu. Jednalo se o pravý přední bok vozidla řidičky. Že by řidička telefonovala, je pouhou spekulací žalobce.

V. Replika žalobce

15. Žalobce v replice poukazuje na rozdílná skutková zjištění magistrátu a žalovaného ohledně přivázání psa. Nerozporují tvrzení žalobce, že hlava psa byla vedle hlavy řidičky a pes mohl způsobit její nepozornost. Absence brzdných stop řidičky a zastavení u obrubníku naznačuje tomu, že řidička buď nereagovala, nebo se snažila následky hrozící dopravní nehody zmírnit. Žalovaný měl povinnost vypořádat se s námitkami žalobce, nelze je pouze označit za „účelové“, „nevěrohodné“ nebo „nepravdivé“. Zejména výpočet žalobce musí vyvrátit jediné odhalení chyby, nikoliv poukázáním na účelovost nebo nevěrohodnost. Policie po příjezdu považovala za viníka nehody žalobce. Proto neprovedla úkony, které mohly prokázat skutečný průběh nehody. Brát v potaz neznámou veličinu brzdné dráhy je nelogické, pokud žalovaný neurčil rychlost vjezdu řidičky. Zastavila u obrubníku, jako by se nestala žádná srážka. Žalovaný vycházel z mylných informací a bylo mu to lhostejné.

Rozdíl 10 cm mezi auty je vzdálenost, která mnohdy rozhoduje o lidském životě. Pokud řidička nejela rovně, pak nelze ani tvrdit, že dveře musely zasahovat do prostoru parkovacího stání řidičky. Teorie žalobce jsou více pravděpodobné než verze žalovaného, který ty žalobcovy nevyvrátil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Krajský soud o ní rozhodl bez jednání. Žalovaný s tím výslovně souhlasil. Žalobce se ve lhůtě stanovené k vyjádření, zda s projednáním věci bez jednání souhlasil, nevyjádřil. Má se proto za to, že s tímto postupem souhlasil. Krajský soud nepovažoval za nutné jednání nařizovat (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“).
17. V průběhu řízení před krajským soudem také došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyni, která doposud ve věci rozhodovala, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
18. Žaloba *není důvodná*.
19. Žalobce namítá, že k dopravní nehodě, kterou podle správních orgánů způsobil, nemohlo dojít tak, jak správní orgány tvrdí. Jeho námitky jsou *výhradně skutkové povahy*. Krajský soud proto musel posoudit, zda obsah spisového materiálu představuje náležitý podklad ke shledání viny žalobce ze spáchání přestupku podle § 26 odst. 1 zákona o silničním provozu. Relevantní část tohoto ustanovení zní: „Otevírat dveře (...) se smí jen tehdy, není-li tím ohrožena *bezpečnost (...) jiných účastníků provozu* na pozemních komunikacích.“
20. Při zjišťování skutkového stavu v řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; „správní řád“). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Obviněnému stačí k tomu, aby jej správní orgán nemohl za přestupek postihnout, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).
21. Co se týče důkazních možností za účelem splnění povinnosti zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, upravují je § 51-56 správního řádu. V tomto konkrétním případě se magistrát opíral o listiny, fotodokumentaci a svědeckou výpověď. Důkazy nelze hodnotit izolovaně. Teprve zhodnocením všech důkazů společně lze dospět k závěru o skutkových okolnostech případu. V celku správní orgán důkazy hodnotí, až provede všechny, jež považuje za dostačující ke zjištění relevantních skutečností. Podle § 50 odst. 4 správního řádu pak správní orgán hodnotí důkazy zásadně podle volné úvahy. Přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho,

co uvedli účastníci. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít. Důkazy se hodnotí jak jednotlivě, tak v souhrnu.

22. Podle krajského soudu magistrát zjistil skutkový stav spolehlivě. Fotodokumentace ve spise, obsah protokolu o události v silničním provozu a svědecká výpověď řidičky, kterou krajský soud taktéž považuje za důvěryhodnou, bezpečně postačují k učinění závěru, že *žalobce otevřel dveře do jízdy řidičky a ohrozil tím její bezpečnost*. Na dalších řádcích krajský soud vypořádá jádro žalobcovy argumentace (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
23. Krajský soud považoval za stěžejní skutečnosti plynoucí z fotodokumentace o podobě místa střetu vozidel. V první řadě z ní plyne, že řidička parkovala v (prakticky) rovném směru jízdy. Nemusela na parkovací místo odbočovat (ať už přední částí vozidla nebo zacouváním). Nelze přehlédnout i stavebně-technické provedení parkovacích míst, na které poukazoval magistrát. Odděluje ho od silnice pás, za kterým následuje dlaždicové parkovací místo, obrubník a plot. Krajský soud považuje za logickou úvahu správních orgánů, že tomu řidička musela přizpůsobit rychlost své jízdy a najíždět na parkovací místo pomaleji. Pokud tedy řidička musela při parkovacím manévru zpomalit a tento manévr probíhal v prakticky rovném směru jízdy, pak by musela vidět (po)otevřené dveře vozu žalobce. *Z toho lze dovozovat, že žalobce musel nedbale plně otevřít dveře až právě v momentu, ve kterém řidička již parkovala a nestihla na tento jeho nenadálý krok včas zareagovat.*
24. Při tomto průběhu manévru jí nemohla ve výhledu bránit hlava psa, byť by ji měla vedle své hlavy. Šikmo napravo od sebe (za použití „ciferníkové“ terminologie zhruba „na dvou hodinách“) vidět mohla. Pes by jí bránil ve výhledu spíše někde v místech „na třech hodinách“ napravo od ní. Proto ostatně žalobce mohl vidět jeho hlavu po nárazu. Překážky, kterou by tvořily dveře vozidla žalobce, pokud by je opravdu měl (po)otevřené, by si řidička všimla.
25. Důležitá pro posouzení věci je i pozice aut. Pokud by žalobce měl dveře být jen pootevřené, řidička je vidící by přirozeně parkovala o něco více vlevo, aby vytvořila dostatečný prostor k jejich případnému brzkému otevření. Její pozice prakticky na středu parkovacího stání prokazuje, že ji k posunutí se více vlevo nic nepodněcovalo. Najížděla proto na střed parkovacího stání. A jak popisovala, v tom se žalobce rozhodl otevřít dveře svého auta, což vedlo k nárazu. Právě z důvodu, že by řidička vidící pootevřené dveře přirozeně zaparkovala o trochu více vlevo - a s ohledem na nutné zpomalení při parkování - se krajskému soudu nejeví být pravděpodobná teorie žalobce o průvanu způsobeném jejím nepřiměřeně rychlým parkováním. Lze dodat, že z § 26 odst. 1 zákona o silničním provozu podle krajského soudu vyplývá jistá forma „odpovědnosti za vlastní dveře“, které řidič nesmí otevírat (a tím spíše pootvírat), pokud by tím mohl způsobit nebezpečí jinému účastníkovi silničního provozu. I pokud bychom přijali teorii žalobce o průvanu coby příčiny otevření dveří, a ať už by žalobcem zmíněný průvan hypoteticky vznikl jakkoliv, stále by podle krajského soudu bylo jeho chybou, že dveře nešikovně (po)otevřel a nepředěšel obezřetně střetu s vedle parkujícím vozidlem. Řidička by za to odpovědnost nést nemohla.

26. Žalobce se také snaží zpochybnit obsah své výpovědi při ústním jednání a zmínku, že k nárazu došlo *hned* či *bezprostředně* po otevření dveří. Odkazuje na podání vysvětlení po nehodě, obsaženém v příslušném úředním záznamu. Plyne z něj, jak žalobce namítá, že policistovi tehdy zmínil, že k nárazu došlo *v řádu vteřin* po otevření dveří do první polohy. Žalobce ovšem také tehdy popisoval, jak k nárazu došlo, a vyličil jednotlivé události, které po sobě následovaly před nárazem (zaparkování, kontrola v zrcátkách, pootevření a průvan). Incident popsal tak, jakoby k němu došlo (velmi) krátce po pootevření dveří. *Na prodlevu mezi pootevřením a nárazem se ho pak policista dokonce musel zeptat.* Krajský soud souhlasí se žalovaným, že pokud by žalobce měl delší dobu dveře (po)otevřené, jak namítal v dalším průběhu přestupkového řízení, nepochybně by to již tehdy zmínil. Protokol se svojí výpovědí při ústním jednání žalobce také podepsal a stvrdil tím svá slova, z nichž poté magistrát vyšel. Jeho následná snaha děj zpochybnit či překreslit ve svůj prospěch proto ze všech těchto důvodů nemohla mít úspěch. Krajský soud pro úplnost dodává, že úřední záznam o podání vysvětlení zde nepředstavuje jediný důkaz o průběhu nehody ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49. Týkají se ho i svědecká výpověď řidičky, výpověď samotného žalobce, protokol o události v silničním provozu a fotodokumentace. Proto z něj lze zde vyjít – obzvláště pokud na něj sám žalobce poukazuje.
27. Krajský soud závěrem shrnuje, že *správní spis obsahuje dostatečné podklady svědčící o vině žalobce ze spáchání přestupku, spočívajícím v otevření dveří, které ohrozilo bezpečnost řidičky.* Rozhodnutí žalovaného sice obsahuje některé dílčí nepřesnosti, které žalovaný uznal i ve vyjádření k žalobě. Nejsou však takového rázu, aby měly vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
28. Jak již krajský soud naznačil, každý řidič by si měl při otevírání dveří – obzvláště na prostorově stísněnějších parkovištích – počínat obzvláště obezřetně a opatrně, aby předešel ohrožení jiných. Jak rychlé otevření dveří bez jistojisté kontroly bezpečí v okolí, tak déletrvající ponechání pootevřených či plně otevřených dveří s přesahem na vedlejší parkovací místo svědčí spíše o chybějícím ohledu na jiné, než o snaze předejít jejich ohrožení, které vyžaduje § 26 odst. 1 zákona o silničním provozu.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 29. června 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce